

den nævnte Mangel ved at søge de Oplysninger, som mangle, og gjøre dem tilgængelige for Alle i Rigsdagen, enten ved ligefrem at aftrykke dem i Betænkningen — det vilde være blevet et af de interessanteste Affnit af den hele Betænkning for Mange — eller ved i ethvert Tilfælde, hvis Noget virkelig skulde egne sig mindre dertil, da at lade det fremkomme som skriftlige Bilag, saa see vi jo, naar vi gaae til Statsrevisorenes Betænkninger, at de i saa Henseende indskrænke sig til en meget kort Angivelse af, at man har gennemseet en tilsendt Oversigt over de foretagne Omsætninger, og at man ikke har fundet Anledning til at gjøre nogen Bemærkning derved, uden maaskee ved et enkelt Punkt; til et saadant skal jeg om et Dieblisk komme tilbage. Det Samme er nu ogsaa Tilfældet i den Beretning, som nu foreligger for Thinget; ogsaa i den er det nævnte Punkt kun noget løselig berørt. Der er naturligvis ikke fremkommet Noget, som kunde have givet Anledning til udsørligere Bemærkninger, og jeg gjentager, at jeg ikke troer, at der, selv hvis Alt var blevet fremdraget, vilde have været Anledning til nogen vidtgaaende Kritik. Men der vilde ved en saadan Fremdrægtning være givet et Præcedens, som under tilsvarende Forhold i Fremtiden vilde kunne være til overordentlig stor Nytte. Hvad jeg her siger, det siger jeg, som tidligere ytret, kun fordi jeg føler, at det er min Pligt; jeg har ikke lyst eller Tilbøielighed til at paatale denne Sag ligesaa lidt som saa mange andre Sager, men efter den særlige Stilling, hvori jeg staaer til denne Art af Sager, vilde jeg ifølge min Opfattelse af min Stilling ikke kunne forsvare at holde mig tilbage. Jeg gjentager derfor, at det, medens det endnu er god Tid, og medens der endnu ingen Fare er paafærde, er rigtigt at fordre som det Naturlige en fuldstændig Redegjørelse for de under Reserverfonden foretagne Omsætninger. Det vil engang i Tidens Løb — det er min Overbeviisning — blive til stor Nytte, at man har gjort det.

Da der nu imidlertid for Dieblisset ikke foreligger saadanne Oplysninger, saa skal jeg ogsaa unnlade paa nogensomhelst Maade nærmere at omtale de fæste Omsætninger. Men for at vise min Anerkjendelse af, hvad Udvalget har præsteret, skal jeg dog dvæle noget ved et Par Punkter, som det har fremhævet, just med Tilføining af, at det ikke har villet forbigaae dem, for at de kunde blive gjorte til Gjenstand for Omtale under Forhandlingerne her. Ved at omtale de eneste Punkter, der saaledes ere blevne fremhævede, vil det maaskee kunne lykkes mig at give en Forestilling om, at der virkelig kunde være Noget af Betydning at fremdrage ved de af mig berørte Spørgsmaal, naar der foresaa noget Udsørligt om dem. Det ene af Udvalget nævnte Punkt angaaer det Spørgsmaal, om det maa siges at have været en heldig eller en mindre heldig Foreretning, som i det paagjældende Aar er foretagen med Hensyn til en temmelig stor Post af 3 pCts Obligationer, der bleve indkjøbte til en Cours af 95, uagtet der, som i Statsrevisionens Betænkning anført, i Løbet af Aaret kjøbtes en Deel 3 pCts Obligationer til en meget lavere Pris, nemlig ligesaa: 82 og en Brok til noget over 92, og uagtet Coursen iøvrigt hele Aaret igjennem aldrig stod over lidt mindre end 93. Jeg skal strax begynde med at sige, at der kan have været Forhold tilstede, som vi ikke kjende, der vilde medføre, at et saadant Kjøb maatte stille sig noget anderledes for den, som kjendte dem, end det maa staae for den, som ikke kjender disse Forhold. Men jeg vil bortsee defra og udelukkende see paa, hvad der i og for sig foreligger for den, der ikke kjender noget Nærmere til Sagen, end hvad de meddeelte Oplysninger indeholde. Jeg vil da gribe denne Anledning til overhovedet at udtale mig om den Maade, hvorpaa de 3 pCts Obligationer i de sidste Aar opkjøbes. Det har været en gammel Tradition — og den har vistnok ogsaa haft sin meget gode Grund — at man i Sitantjerne skulde søge at skaffe sig en Deel